

SZENTJÁNOSI CSABA

Csendes tanítás az életed

Kávét főzöl,
ahogy kinyitod az ablakot,
átszalad hálóingeden a tél,
kabátom gólyaszárnyaival
átölellek, hogy ne fázzál,
mert olyan kicsike hóvirágszíved van,
gyökereibe gyűlik a föld melege,

zúzmara-szádhoz nyelvem lángját
teszem, hogy ne dideregj,
a konyhában nézed a teafőző úrbázisát,
míg én az ajtófélfá halántékához
teszem arcomat, hogy érezzem
a ház lüktetését,

kávét főzöl, hogy fekete lyukában
eltűnjenek a percek, a gondolatok,
de ahogy a halak is kifröcskölik az óceánt
a partra –
meglököd szívemet, és kiesik belőle
ez a vers,

míg állsz a konyhában, kinő a fazék füsthaja,
a kályha lángkörme...

csendes tanítás az életed,
holnap reggel majd az utak biztonsági övével
bekötjük egymást,
mielőtt újabb földi utazásunkra indulunk el...